

Arrest

nr. 257 653 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MEIRLAEN
Hofbilkstraat 15
9940 EVERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 29 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. MEIRLAEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 november 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 9 mei 2018 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Verzoeker werd, via een op 18 september 2020 gedateerd schrijven, in kennis gesteld van het feit dat verweerder overwoog om, met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een einde te stellen aan zijn verblijf en werd uitgenodigd

om bewijzen voor te leggen om aan te tonen dat hij een verder recht op verblijf kon genieten. Dit schrijven werd verzoeker op 7 oktober 2020 ter kennis gebracht.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 19 maart 2021 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 maart 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [Y.Y.A.], Nationaliteit :Bulgarije, [...]"

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 27.11.2017 een aanvraag van verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als zelfstandige en werd in die hoedanigheid op 09.05.2018 in het bezit gesteld van een E kaart.

Uit het administratief onderzoek van het dossier blijkt dat de situatie van betrokkene gewijzigd is. De Dienst Vreemdelingenzaken werd ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene sinds maart 2020 financiële steun ontvangt van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd op 18.09.2020 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Betrokkene nam kennis van ons verzoek op 07.10.2020 waarna hij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Hoewel betrokkene ruimschoots de tijd heeft gekregen, legde hij geen enkel bewijs voor naar aanleiding van ons verzoek. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht.

Uit de gegevens van het dossier kon blijken dat betrokkene sinds 30.06.2018 niet langer was aangesloten als zelfstandige bij Partena sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen. Betrokkene was nadien tewerkgesteld op 16-27.07.2018, van 13.11.2018 tot 31.12.2018, van 01.01.2019 tot 15.04.2019 en van 17.12.2019 tot 14.01.2020. Sinds 14.01.2020 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980. Bijgevolg kan hij het verblijfsrecht als werknemer niet behouden.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 § 4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking van betrokkene niet worden vastgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980). Bij gebrek aan informatie toont betrokkene niet aan hoe hij deze steun zal afbouwen of stop zetten. Het is niet onredelijk te stellen dat er geen verandering in de situatie van betrokkene zal komen, binnen afzienbare tijd. Er wordt geen enkele informatie verschaft over de oorzaak die aan de basis ligt van zijn langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en gezien hij reeds sinds maart 2020 leefloon geniet moet besloten worden dat zijn situatie geen tijdelijk karakter heeft.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Er werden evenmin afdo[...]ende relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken dd. 18.09.2020 (betekend op 07.10.2020) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis, §1 en art.42ter, §1 van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermat[...]e ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

De duur van het verblijf van betrokkene is ook niet van die aard om de banden met het land van herkomst te verliezen. In de hoedanigheid van EU-burger, moeten hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de artikelen 40, 42bis §§ 1 en 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat er ook sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Dat een beslissing formeel is gemotiveerd betekent niet dat geen kritiek meer zou kunnen geleverd op die formele motivering.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen

2.

Verweerster verwijst in haar beslissing naar de tewerkstellingsperiodes van verzoeker doch niet naar deze waaruit de arbeidsongeschiktheid is gevolgd, zodat haar overzicht onvolledig is, en al evenmin naar de arbeidsongeschiktheid zelf.

Nochtans dienen deze gegevens bekend te zijn aan verweerster nu zij, zoals blijkt uit de beslissing, de tewerkstellingsgegevens van verzoeker heeft opgevraagd. In de eerste plaats dient dan ook de worden opgemerkt dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de volledige tewerkstellingsgegevens van verzoeker.

Verzoeker heeft in 2019 voor het eerst medische problemen gekregen, met name een hartaandoening waarvoor hij diende behandeld. Hij werd toen ook erkend als arbeidsongeschikt door zijn mut[u]aliteit.

Nadat hij in december 2019 terug aan het werk ging is hij hervallen en diende hij gehospitaliseerd en een ingreep te ondergaan. Sedertdien revalideert hij. Ook de tijdelijke arbeidsongeschiktheid in 2020 werd erkend.

Gezien een gebrek aan medewerking van de werkgever is hij in een administratieve impasse terechtgekomen.

Enkel hierdoor heeft hij beroep moeten doen op steun.

3.

Verzoeker bevindt zich thans in de situatie zoals bepaald in art. 42bis §2, 1°, hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt.

De arbeidsongeschiktheid werd ook erkend. In dit geval behoudt verzoeker zijn verblijfsrecht. De bestreden beslissing schendt dan ook art 42bis van de wet van 15.12.1980.

Hoewel verweerster blijkens de bestreden beslissing wel gevraagd heeft naar eventuele humanitaire elementen waarmee de gemachtigde moet rekening zoals voorzien in artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet, wordt niet gevraagd naar elementen die verzoeker zou kunnen voorleggen om zijn verblijfsrecht te behouden, zoals bepaald in de wettelijk voorziene gevallen.

Er wordt ook niet verwezen naar artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, als zijnde een geval waarbij het verblijfsrecht behouden blijft.

Bijgevolg kan het in casu aan de verzoeker niet verweten worden dat hij niet reeds al zijn stukken aangaande zijn hartproblemen en -behandeling en de daaruit voortvloeiende arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd. Alvorens het verblijfsrecht te beëindigen, is de gemachtigde ertoe gehouden zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en dus de verzoeker uit te nodigen elementen bij te brengen waarin zijn verblijfsrecht behouden blijft.

Verweerster heeft verzoeker niet gehoord omtrent elementen die op grond van 42bis, § 2, 1°, Vreemdelingenwet, een behoud van zijn verblijfsrecht kunnen inhouden in geval van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid als gevolg van ziekte of ongeval.

Immers aangezien verzoeker ten gevolge van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is, behoudt hij zijn verblijfsrecht en kan dit niet worden beëindigd op grond van het gegeven dat de burger van de Unie niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, bedoelde voorwaarden".

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet voorziet immers slechts in de mogelijkheid om het verblijfsrecht van Unieburgers te beëindigen op grond van artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet; waar artikel 42bis, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet in absolute termen bepaalt dat het verblijfsrecht in geval van tijdelijke arbeidsongeschiktheid als gevolg van ziekte of ongeval behouden blijft.

De gemachtigde heeft ten onrechte geen onderzoek gevoerd naar het in artikel 42bis, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziene behoud van het verblijfsrecht en heeft hem hierover evenmin gehoord heeft. Aangezien het behoud van het verblijfsrecht direct voortvloeit uit de wet, maakt dit een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu moet worden vastgesteld dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker niet langer als zelfstandige of werknemer actief is en dat de termijn van zes maanden nadat hij onvrijwillig werkloos werd en gedurende dewelke hij, overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, verder als werknemer kon worden beschouwd is verstreken. Verweerder heeft tevens aangegeven dat verzoeker ook niet kan worden beschouwd als een burger van de Unie die beschikt over voldoende bestaansmiddelen aangezien hij financiële steun ontvangt vanwege het OCMW. Verweerder heeft verder benadrukt dat verzoeker geen enkele informatie heeft verschaft aangaande de reden waarom hij langdurig een beroep dient te doen steunverlening door het OCMW en dat, bij gebrek aan medewerking van verzoeker, niet kan worden vastgesteld dat hij in een andere hoedanigheid, overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, het verblijfsrecht kan behouden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ook de verplichting in aanmerking heeft genomen die voortvloeit uit artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, om rekening te houden met de duur van verzoekers verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.2.2. Waar verzoeker stelt dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie "indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk."

Het staat niet ter discussie dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet meer actief was als zelfstandige of als werknemer en dat hij sedert maart 2020, en dus reeds meer dan een jaar, werd gesteund door het OCMW.

Verzoeker houdt voor dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft verwezen naar de tewerkstellingsperiode waaruit zijn arbeidsongeschiktheid is gevolgd. Hij licht zelf toe dat hij in december 2019 nog aan het werk ging en enkele weken later diende te worden gehospitaliseerd, waarna zijn werkgever in falen ging. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, op basis van officiële gegevens, vaststelde dat verzoeker aan het werk was tot 14 januari 2020. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder de periodes waarin verzoeker was tewerkgesteld incorrect heeft weergegeven.

Verzoeker stelt verder dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt is en dat hij, overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zijn verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet behoudt. De Raad kan in dit verband slecht aangeven dat uit de hem voorgelegde stukken blijkt dat verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoeker heeft gevraagd om hem in kennis te stellen van zijn economische activiteiten of bij gebrek daaraan zijn bestaansmiddelen mee te delen. Verweerder heeft verzoeker daarnaast ook uitdrukkelijk verzocht om de omstandigheden waardoor hij een beroep diende te doen op steunverlening nader toe te lichten, zodat met zijn persoonlijke situatie rekening kon worden gehouden. Het staat niet ter discussie dat verzoeker aan het schrijven van verweerder dat hem op 7 oktober 2020 werd overhandigd geen gevolg heeft gegeven en dat hij dus geen stukken aanbracht waaruit zou blijken dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt was en hij hierdoor, zoals bepaald in 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zijn recht op verblijf zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet kon behouden.

Het betoog van verzoeker dat verweerder in de vragenlijst die hem op 7 oktober 2020 werd overhandigd niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar de bepalingen van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en niet heeft geduid dat in het geval van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid het verblijfsrecht behouden blijft, laat in voorliggende zaak niet toe te oordelen dat verzoeker niet deugdelijk werd gehoord of dat hij er niet voldoende op werd gewezen welke overtuigingsstukken dienden te worden neergelegd. Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat verweerder expliciet aan verzoeker heeft meegedeeld dat hij de omstandigheden wenste te kennen waardoor steun werd verkregen.

Daarnaast dient te worden aangegeven dat verzoeker weliswaar een op 25 september 2019 gedateerd stuk voorlegt waarin wordt vermeld dat hij bij het regionaal ziekenfonds verklaarde dat hij sedert 16 september 2019 arbeidsongeschikt was, maar niet blijkt dat dit stuk enige relevantie heeft. Verzoeker ging immers, blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken, vanaf 17 december 2019 weer aan de slag als werknemer, wat impliceert dat hij toen niet langer arbeidsongeschikt was. Verzoeker legt daarnaast nog een op 13 juli 2020 gedateerde brief voor waarin wordt aangegeven dat hij tussen 14 januari 2020 en 31 augustus 2020 als arbeidsongeschikt wordt erkend. Uit dit schrijven kan niet worden afgeleid dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, meer specifiek op 19 maart 2021, arbeidsongeschikt was en verweerder zijn situatie verkeerd zou hebben ingeschat. Ook het attest van de arts die verzoeker consulteerde waarin wordt vermeld dat verzoeker in september 2019 en januari 2020 cardiale ingrepen onderging en naar de cardio-revalidatie gaat en het attest waaruit blijkt dat hem medicatie werd voorgeschreven, laten de Raad niet zonder meer toe vast te stellen dat verzoeker, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dus meer dan een jaar nadat hij een ingreep onderging, arbeidsongeschikt was en de bepaling van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet speelde.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40, § 4 of 42bis, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, die verzoeker daarenboven de kans gaf om alle nuttige inlichtingen te verstrekken of dienstige stukken over te maken, op basis van

een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Verzoeker revalideert momenteel verder op de dienst cardiorevalidatie van het AZ sint-Lucas.

De beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker verstoort het revalidatie- en genezingsproces.

Dit maakt een schending uit van art. 2 EVRM die de staat ervan weerhoudt verzoeker door het ontnemen van zijn verblijfsrecht te plaatsen in een situatie die zijn gezondheid en zijn leven ernstig bedreigt.”

3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM moet er in de eerste plaats op worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en niet impliceert dat verzoeker zijn revalidatie in een Belgisch ziekenhuis niet kan verderzetten. Verder moet worden benadrukt dat verzoeker ook niet aantoonde dat hij niet zou kunnen reizen en dat de zorgen die hij nodig heeft niet kunnen worden verstrekt in zijn land van herkomst. Er kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing verzoekers recht op leven in het gedrang brengt. Het attest inzake de revalidatie en het medicatievoorschrift die verzoeker neerlegt – en waarmee verweerder bovendien geen rekening kon houden aangezien deze documenten pas werden opgesteld nadat de bestreden beslissing werd genomen – wijzigen niets aan het voorgaande.

Een schending van artikel 2 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK